

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

712.21

Hely

Idő

"1927"

Személy

Szerző:

D. G.

Cím:

A fűre lépni tilos

Forrás:

Pesti Hírlap

Bp

(Hely)

1927. 9. 29.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Közp. nyomt. XX. cs. 2

A fűre lépni tilos.

Ilyen címmel megjelent cikkünkkel kapcsolatban a következő levelet kaptuk:

Igen tisztelt Szerkesztő ur! Bár készségesen elismeri mindenki, hogy úgy a közegészség, mint a gyermeknevelés szempontjából rendkívül fontos volna a pázsitterületeknek az ifjuság előtt való megnyitása, ez azonban Budapesten teljességgel kivihetetlen.

Nem az állam, nem a törvényhatóság gátolja a fenti eszme megvalósulását, hanem az üdülni vágyó közönség jól felfogott érdeke.

Budapest valóban, a többi nagy városokhoz viszonyítva, kevés nyilvános parkkal, illetve sétánnyal rendelkezik. Ha már most azt a kevés óázist, amelyet a főváros a háború és különösen a kommun vandál pusztításai után hosszú évek kitartó munkájával és tetemes költséggel fokozatosan megteremtett, megnyitnák az arra vágyó gyermekcsereg előtt, úgy azok helyén rövidesen sivár puszták alakulnának.

Mert nem szabad elfelejteni, hogy a gyermekeknek a pázsiton való játszása következtében a felnőttek is kényük-kedvük szerint keresztül-kasul járnának azokon a helyeken, amit a budapesti pázsit nem bír el. S ha tekintetbe vesszük, hogy a gyermekek labdával szórakoznak, az egyértelmű volna a virágágyak és ültetvények teljes tönkretételével.

A tisztelt cikkirő hivatkozik a külföld nagyobb városaira. Való tény az, hogy ott a gyermekeknek alkalmuk van a pázsit-játszótereket helyenként igénybe venni, de csak az arra kijelölt helyeken s nem mindenütt! Ilyen helyek pedig nálunk is vannak, pl. a Városliget, Népliget, Városmajor stb. egyes részletein. A tisztelt cikkirőnek abban tényleg igaza van, hogy a külföld egyes városainak sétányain ilyen tilalom-táblák hiányoznak, ennek azonban a magyarázata az, hogy ott erre szükség sincs,

mert a gyermekeket nemcsak a szüleik, hanem az iskolákban is tanítják a növényzet védelmére és itt a gyermekek csakis a kijelölt helyeken léphetnek a fűre. Éppen megállapításom nem régi keletű, hanem az elmúlt észendő tapasztalataim, amikor is két hétig jártam a nagyobb német városokat a modern parkok és játszóterek tanulmányozása céljából. Külföldön direkt pázsit-játszótereket létesítenek a gyermekek részére, amely rendszernek nálunk való megvalósítása sajnos lehetetlen. Ennek oka részben az éghajlat, részben a talajviszonyokban keresendő. Németország általában az északi országok éghajlata esős, nyirkos s mint ilyen a növényzetre és a pázsitra is rendkívül kedvező. A talajviszonyokat illetőleg ismert tény, a szakemberek előtt pedig köztudomású, hogy a budapesti, illetve főleg a pesti talaj töltelék, azaz: homok, kő, salak és építkezési törmelékkeverékből áll. Ilyen területeken parkok, pázsitterületek létesítése pedig csak a talaj erős feljavításával érhető el.

Tekintettel tehát arra, hogy a fentiek alapján egy játszóternek készítenő pázsitterület kellő mennyiségű, állandó nyirkosságot és főleg jól kötött talajt igényel, mert ellenkező esetben az erős használatot nem bírja, amiért is annak létesítéséről ilyen alapon nálunk szó sem lehet.

Allításom megvilágítására álljon itt a következő példa: A főváros tanácsa az idén tavasszal parkosította a X. kerületben fekvő ugynevezett Rottenbiller-kerületet. A park megnyitása alkalmával a X. kerületi vöröskereszt egyesület kérésére a tanács egy nagyobb pázsitterületet jelölt ki játszóhelyül, amelynek eredményeként a pázsit egy hét múlva teljesen eltűnt, olyannyira, mintha nem is létezett volna.

Örülni kell, hogy a parkok fokozatos helyreállításával kezdjük elérni a háború előtti nivót.

Kiváló tisztelettel
D. G., szföv. ker. tész.

nda 1923